

Ὁ Ὅσιος Σεραφεῖμ ὁ Μοναστὴς Δομβοῦς Βοιωτίας*

(Μνήμη: 6 Μαΐου)

τοῦ Κώστα Β. Καραστάθη,
ιστορικοῦ-συγγραφέως

ΟΚ ΖΕΛΙΟΥ ΛΟΚΡΙΑΔΟΣ ΟΣΙΟΣ
ΣΕΡΑΦΕΙΜ, γνωστός ὡς Μοναστὴς
τῆς Δομβοῦς Βοιωτίας, γεννήθηκε τό
1527. Κατὰ τὴ βρεφικὴ του ἡλικία,
γράφουν οἱ βιογράφοι του, μολονό-
τι δὲν εἶχε κἀν ἐπίγνωση τοῦ χρόνου
καὶ τῶν ἡμερῶν τῆς ἐβδομάδας, τη-
ροῦσε τὴ νηστεία τῆς Τετάρτης καὶ
τῆς Παρασκευῆς, ἀποφεύγοντας ὀλη-
μερῆς τὸ θηλασμό ἀπὸ τὴ μητέρα του,
καὶ μονάχα ἐλάχιστα θήλαζε τὸ βράδυ
ἐκείνων τῶν δύο ἡμερῶν. Ἦταν προ-
φανὲς ὅτι τὸ Ἅγιον Πνεῦμα, προγινώ-
σκοντας τὴ μελλοντικὴ πορεία του,
καθοδηγοῦσε τὸ παιδί νὰ τιμᾷ τις ἡμέ-

ρες τῶν Παθῶν τοῦ Κυρίου. Ἡ θεία τούτη ἐπενέργεια κατὰ τὴ βρε-
φικὴ ἡλικία τοῦ Ἁγίου δὲν εἶναι ἡ μοναδικὴ στὴν Ἐκκλησιαστικὴ
Ἱστορία. Καὶ ἄλλοι Ἅγιοι τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας στὴ βρεφι-
κὴ τους ἡλικία ἀπέφευγαν νὰ λαμβάνουν τὸ γάλα τῆς μητέρας
τους Τετάρτη καὶ Παρασκευή, ὅπως ὁ Ἅγιος Νικόλαος, ὁ Ἅγιος
Βασίλειος τῆς Μόσχας, ὁ Ἅγιος Ἰωάννης τῆς Οὐσιτιάγκα (15ος αἰώ-
νας), ὁ Ὅσιος Συμεὼν ὁ Θαυμαστορεΐτης (5ος αἰώνας), ὁ Ὅσιος

Θεόφιλος τῆς Λαύρας τῶν Σπηλαίων τοῦ Κιέβου (19ος αἰώνας), ὁ Γέροντας Ἀμφιλόχιος (20ὸς αἰώνας), ὁ Ἅγιος Ἰωακείμ τῆς Ἰθάκης κ.ἄ. Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ «οὐκ ἐκ αἱμάτων, οὐδὲ ἐκ θελήματος σαρκός, οὐδὲ ἐκ θελήματος ἀνδρός, ἀλλ' ἐκ Θεοῦ ἐγεννήθησαν» (Ἰωάν. α' 13).

Ὅταν ὁ μικρὸς Σωτήριος – αὐτὸ ἦταν τὸ βαπτιστικὸ ὄνομά του – ἔγινε ἑπτὰ χρονῶν, οἱ γονεῖς του τὸν ἔστειλαν στὸν παπᾶ νὰ μάθει τὰ γράμματα. Τὸ παιδί, χάρη στὴν εὐφυΐα του, τὴν ἐξαιρετικὴ ἐπιμέλεια καὶ τὴ φιλομάθειά του, πολὺ γρήγορα κατάφερε νὰ γράφει καὶ νὰ διαβάζει. Καὶ εὐθὺς ἐπιδόθηκε στὴ μελέτη ἐκκλησιαστικῶν βιβλίων, ἰδιαίτερα μάλιστα βιογραφιῶν ἁγίων τῆς Ἐκκλησίας μας. «Ὡς ἀκάματος μέλισσα ἐνετρύφα εἰς τὸν εὐανθὴ λειμῶνα τῶν Ἁγίων Γραφῶν», γράφει ὁ Εὐθύμιος Καββαθᾶς στὸ βιογραφικὸ τοῦ Ἁγίου, πού προσαρτᾶ στὴν Ἀκολουθία του. Ἡ ἔφεσή του πρὸς καθετὶ τὸ ἐκκλησιαστικὸ ἦταν ἐμφανής. Καὶ στὸ χωριὸ εἶχαν νὰ μολογᾶνε γιὰ τὸ ἦθος, τὴν εὐγένεια καὶ τὴν ταπεινοφροσύνη του. Ὅλοι παραδέχονταν πὼς ἦταν τύπος καὶ ὑπογραμμὸς ἠθικῆς καὶ κοσμιότητος καὶ τὸν πρόβαλλαν γιὰ μίμηση στοὺς νέους.

Ἀλλ' ὁ Σωτήρης, σὰν διάβηκε τὴν ἐφηβικὴ του ἡλικία μὲ συνεχή καὶ θαυμαστὴ πρόοδο στὰ γράμματα καὶ στὶς ἀρετὲς κοντὰ πάντοτε στὴν Ἐκκλησία τοῦ χωριοῦ του, καμιά χαρὰ δὲν ἔβρισκε στὰ ἐγκόσμια. Στὸ νοῦ του καρφωμένη ἦταν ἡ μοναστικὴ ζωή. «Ἐπιθυμῶ πολὺ νὰ γίνω Μοναχός, εἶπε κάποια μέρα στοὺς γονεῖς του, ἐπειδὴ ὅλα σ' αὐτὸ τὸν κόσμον εἶναι μάταια καὶ φθαρτά. Απόφασή μου νὰ πάω σὲ Μοναστήρι νὰ προσεύχομαι γιὰ τοὺς συνανθρώπους μου καὶ γιὰ τὴν ψυχὴ μου».

Μάταια ἐκεῖνοι προσπάθησαν νὰ τὸν μεταπείσουν μὲ παρακαλετὰ καὶ δάκρυα. Ὁ νέος, ὑπακούοντας στὴ θεϊκὴ πρόσκληση, πού τοῦ γύρευε τέλεια αὐταπάρνηση, δὲν ἔκανε βῆμα πίσω. Μὲ περιόσσεια ἀποφασιστικότητά, ἀλλὰ καὶ πραότητα, τοὺς ἀποκάλυψε ὅτι αὐτὸς ἦταν ὁ μυστικὸς του πόθος ἀπὸ τὰ μικρὰ του χρόνια, καὶ τοὺς παρακάλεσε νὰ μὴν ἔχουν ἀντιρρήσεις στὴν ἀπόφασή του καὶ νὰ μὴν ἀγωνιοῦν γιὰ τὸ μέλλον, γιὰτὶ ὁ Θεὸς δὲ θὰ τοὺς ἐγκατέλειπε.

Συνετοὶ καὶ εὐσεβέστατοι ἄνθρωποι οἱ γονεῖς τοῦ φιλέρημου νέου, τελικὰ ὑποχώρησαν καὶ τοῦ εὐχήθηκαν μ' ὅλη τὴν ψυχὴ τους. Ἀσπάστηκε τὸ χέρι τους καὶ ἔφυγε γιὰ τὴν ἐρημίά.

Ἀρχικὰ ὁ νεαρὸς ἐρημίτης ἀσκήτεψε στὸ ἐξωκκλήσι τῆς Ἁγί-

ας Παρασκευῆς, στὰ βορινὰ τοῦ χωριοῦ, μέσα σὲ πυκνὸ δάσος. Ἀργότερα τράβηξε δυτικὰ τοῦ χωριοῦ, στὴν ἐρημικὴ περιοχὴ Κάρκαρα, μιὰ ὥρα μακριὰ ἀπὸ τὸ Ζέλι. Σὲ μιὰ δασωμένη καὶ ἐρημικὴ περιοχὴ ἀνάμεσα στὸ χωριὸ καὶ στὸ Μοναστήρι τοῦ Προφήτη Ἡλία, ἔχτισε μικρὸ Ναὸ ἀφιερωμένο στὸ Σωτήρα Χριστὸ καὶ ἓνα μικρὸ σπιτάκι μέσα σὲ μιὰ σπηλιά. Ἐκεῖ παρέμεινε ἀρκετὸ χρόνο διεξάγοντας τὸν ἀσκητικὸ ἀγῶνα του μὲ προσευχὲς, δεήσεις καὶ ἀγρυπνίες. Τὴ σπηλιά μὲ τὰ ὑπολείμματα τοῦ μικροῦ σπιτιοῦ, ποὺ διασώζονται ἀκόμα σήμερα, οἱ κάτοικοι τοῦ Ζελίου ἀποκαλοῦν «Ἀσκηταριό». Ἐκεῖ ὁ νεαρὸς Ἀσκητὴς εἶχε τὴ θερμὴ συμπαράσταση τῶν συγχωριανῶν του, ἀλλὰ, δυστυχῶς, ὄχι μονάχα αὐτὴ. Εἶχε καὶ συνεχὴ παρενόχληση, ἀφοῦ καθημερινὰ οἱ συντοπίτες του τοῦ μετέφεραν ὅλα τὰ περιεργὰ καὶ τὰ παράξενα καὶ τὰ ἀπαράδεκτα ποὺ συνέβαιναν στὸν κόσμον.

Γιὰ νὰ βρεῖ τὴν ἡρεμία του, ἀποφάσισε ν' ἀναζητήσῃ νέο ἐρημητήριον. Πῆγε στὸ Μοναστήρι τῶν Ἁγίων Ἀναργύρων, λίγα χιλιόμετρα νοτιανατορικὰ τῆς Ἀταλάντης, ἀλλὰ καὶ ἐκεῖ δὲν μπόρεσε νὰ παραμείνει περισσότερο ἀπὸ ἕξι μῆνες, ἀφοῦ οἱ συγγενεῖς καὶ φίλοι τὸν ἐπισκέπτονταν συχνά.

Ὁ νεαρὸς Μοναχὸς ἀναζήτησε μακρύτερα νέο ἐρημητήριον στὸ Βυζαντινὸ Μοναστήρι τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτήρος, ποὺ βρίσκεται στὸ ὄρος Σαγματᾶ τῆς Βοιωτίας. Σ' αὐτὸ τὸ Μοναστήρι βρῆκε πράγματι τὴν ἡσυχία ποὺ ποθοῦσε. Ἀπερίσπαστος ἐκεῖ δόθηκε ὅλος στὴν ἀσκησὴ του, τὴν ὁποία «ὡς διψῶσά τις ἔλαφος ἐζήτει νὰ εὔρη, πολλοὺς ἀλλάσσω τόπους», καθὼς γράφει ὁ Εὐθύμιος Καββαθᾶς. Ζοῦσε μέρα καὶ νύχτα μὲ προσευχὲς καὶ δεήσεις, μὲ ἀγρυπνίες καὶ γονυκλισίες, μὲ νηστεῖες καὶ δάκρυα, μὲ ταπείνωση καὶ ὑπομονή, μὲ ἄκρα ὑπακοή πάνω ἀπ' ὅλα στὸν Ἡγούμενον, ἀλλὰ καὶ σ' ὅλους τοὺς συνασκητὲς του. Καὶ πολὺ γρήγορα ξεπέρασε ὅλους σὲ κατορθώματα τῆς ἀσκήσεως, κυρίως σὲ ταπεινοφροσύνη καὶ πραότητα.

Ὁ Ἡγούμενος Ὅσιος Γερμανός, βλέποντας τὴν πρόοδο στὴν ἀσκησὴ του, τὸν ἔκειρε Μοναχὸ καὶ τοῦ ἔδωσε τὸ ἀγγελικὸ ὄνομα Σεραφεῖμ. Πολὺ σύντομα μάλιστα διέγνωσε τὶς πολλὰς ἀρετὰς καὶ τὰ χαρίσματά του καὶ τὸν προβίβασε σὲ ἀνώτερα ἀξιώματα, πρῶτα τοῦ Διακόνου καὶ ὕστερα τοῦ Πρεσβυτέρου. Ὁ Σεραφεῖμ ὡς Διάκονος ἀπὸ ταπεινοφροσύνη ἀρνιόταν νὰ δεχτεῖ τὸ δεύτερο ἀξίωμα καὶ γιὰ νὰ πειστεῖ, χρειάστηκαν παραινήσεις καὶ παρακλησεις τῶν ἄλλων Πατέρων, ἀλλὰ, πρὸ παντός, πολλὰς

προσπάθειες ἐκ μέρους τοῦ Ἡγουμένου, πού εἶχε βεβαιωθεί γιὰ τὶς ἰκανότητές του καὶ τὴ διάθεσή του νὰ βοηθήσει τοὺς πλανωμένους ἐκτὸς πίστεως.

Δέκα χρόνια σ' αὐτὸ τὸ Μοναστήρι ὁ Σεραφεῖμ ὡς Μοναχός, Διάκονος καὶ Πρεσβύτερος, ἀγωνιζόταν καὶ τελειοποιῦσε συνεχῶς τὸν ἑαυτό του. Γράφει ὁ Ἐπίσκοπος Ταλαντίου Νεόφυτος Μεταξᾶς στὸ βιογραφικὸ τοῦ Ἁγίου, πού ἐπισυνάπτει στὴν Ἀκολουθία του: «Καθὼς ἡ πολύπονος μέλισσα συνάζει τὰ πλέον εὐώδη καὶ ὠραῖα ἄνθη εἰς κατασκευὴν τοῦ μέλιτος, τοιουτοτρόπως καὶ ὁ μακάριος οὗτος μαθητὴς τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου, ἐσύναζεν πᾶσαν ἀρετὴν εἰς τὸν ἑαυτόν του καὶ ἐκαλλωπίζετο».

Ὡς Πρεσβύτερος τώρα ὁ Σεραφεῖμ ἐνδυνάμωσε τὸν ἀγῶνα του μὲ προσευχές, ἀγρυπνίες καὶ ἐνάρετες πράξεις νὰ φτάσει σ' ἐκεῖνο τὸ ἐπίπεδο τῆς τελειώσεως, ὥστε ν' ἀνταποκριθεῖ στὶς ἀπαιτήσεις τοῦ ἀξιώματός του. Τόσο εἶχε προοδεύσει στὶς ἀρετές του καὶ στὰ οὐράνια χαρίσματα, πού ὄχι μονάχα ἔγινε τὸ ὑπόδειγμα στοὺς συνασκουμένους του, ἀλλὰ καὶ μὲ τὴ δύναμη τοῦ Θεοῦ ἄρχισε νὰ θαυματουργεῖ!

Ἡ καλὴ φήμη τῆς ζωῆς καὶ τῶν θαυμάτων του ἄρχισε νὰ διαδίδεται στὰ γύρω χωριὰ καὶ ὁ κόσμος ἄρχισε νὰ τὸν πολιορκεῖ.

Ὁ Ὅσιος Σεραφεῖμ ἔκρινε πὼς ἦταν καιρὸς πιά ν' ἀναζητήσει νέο Ἡσυχαστήριον, ἀλλὰ καὶ νέο πεδίο χριστιανικῆς δράσης. Ζήτησε τὴν ἄδεια ἀπὸ τὸν Ἡγούμενο ν' ἀποχωρήσει ἀπὸ τὸ Μοναστήρι καὶ ἐκεῖνος τοῦ τὸ ἐπέτρεψε.

Φεύγοντας ἀπὸ τὸ Μοναστήρι τοῦ Σαγματᾶ, «μετέβη πρὸς τὸ δυτικὸν μέρος εἰς τὸ ὄρος τὸ καλούμενον Δομπόν», ὅπως γράφει ὁ Ἐπίσκοπος Ταλαντίου Νεόφυτος. Παρόμοια μᾶς πληροφορεῖ καὶ ὁ Καββαθᾶς: «Πολλὰ δὲ διαμετρήσας διαστήματα καὶ πολλὰ διελθὼν ὄρη, ἔφθασεν εἰς τὸν δυτικῶς τοῦ Ἐλικῶνος κείμενον λόφον, ἐν τῇ τοποθεσίᾳ Δομπού...». Ὡστόσο, πρὶν ἐγκατασταθεῖ ὀριστικὰ στὴ Δομβού, τοπικὴ παράδοση στὸ χωριὸ Ἅγιος Σεραφεῖμ τῆς Λοκρίδας, πολλὰ σημεῖα τοῦ Ἁγίου (ὡς) καὶ ἀποκάλυψη κατερειπωμένου Ναοῦ κατὰ τὶς ἀρχές τοῦ περασμένου αἰῶνα, ἐμπεδώνουν τὴν ἄποψη ὅτι πρῶτα ὁ Σεραφεῖμ παρέμεινε κάποιον διάστημα κοντὰ στὸ χωριὸ Δερβισιάδες, πού μερικὸς αἰῶνες ἀργότερα ἔλαβε τ' ὄνομά του.

Στὴν ἐρημικὴ περιοχὴ «Δομβού» ρίζωσε γιὰ πάντα ὁ Μοναχὸς Σεραφεῖμ. Σ' αὐτὴ τὴν ἐρημίᾳ, «ὥσπερ ἔλαφος διψῶσα, ἐν ταῖς ἐρήμοις περιπολῶν, τὴν πηγὴν τὴν ἀείζωον εὗρεν ὁ ἀοίδιμος»,

ὅπως ψάλλει ὁ ὕμνογράφος του, ἔχτισε ἓνα μικρὸ Ἐκκλησιάκι τιμώμενο ἐπ' ὀνόματι τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος καὶ λίγα κελλιά –ἓνα μικρὸ δηλαδή Μοναστηράκι– σύναξε κοντά του λίγους μαθητὲς καὶ τοὺς δίδαξε γιὰ δέκα ὀλόκληρα χρόνια.

Ἐκεῖ κοντὰ κατοικοῦσαν λιγοστοὶ ἄνθρωποι, πού ἀποζοῦσαν ἀπὸ τὶς ληστεῖς καὶ τὶς ἀρπαγές. Ὁ Σεραφεῖμ μέσα σὲ σύντομο χρονικὸ διάστημα μὲ τὶς διδασκαλίες του τοὺς ἔπεισε ν' ἀλλάξουν ζωή. Καὶ ἐνῶ πρὶν στὰ χέρια τους κρατοῦσαν τ' ἄρματα, στὸ ἐξῆς βαστοῦσαν κομποσκοίνια σὰν Καλόγεροι! «Οὐ ἐπλεόνασεν ἡ ἁμαρτία, ὑπερεπερίσσευσεν ἡ χάρις» (Ρωμ. ε' 20).

Τὴν ἴδια περίοδο εἶχε φουντώσει στὰ ρουμελιώτικα βουνὰ ἢ κλεφτουριά καὶ θεωροῦμε βέβαιη τὴν παροχὴ συνδρομῆς στοὺς κλέφτες ἐκ μέρους τοῦ Ἡγουμένου Σεραφεῖμ. Ἄλλωστε ἔτσι μονάχα μπορεῖ νὰ ἐρμηνευθεῖ καὶ ἡ μεγάλη ἐχθρότητα τῶν Τούρκων γιὰ τὸ ἄτομό του.

Ὁ Ἅγιος ἀπόφευγε τὴν προσωπικὴ του προβολὴ καὶ ποθοῦσε νὰ ζεῖ, ὅπως εἶπαμε καὶ παραπάνω, μὲ ταπεινοφροσύνη. Ἀλλ' ὅσο ἡ μεγάλη ταπεινοφροσύνη του τὸν ὀδηγοῦσε ἀπὸ ἐρημιὰ σ' ἐρημιὰ, τόσο καὶ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα ἀναδεικνυε τὰ χαρίσματά του. Ὅσο ἐκεῖνος ἐπεδίωκε τὴν ἀφάνεια, τόσο ὁ Θεὸς περισσότερο τὸν πρόβαλλε καὶ τὸν ἐδόξαζε ἐνώπιον τῶν ἀνθρώπων, πού συνέρρεαν κοντὰ του ν' ἀκούσουν τὸ λόγο του καὶ νὰ τοῦ ζητήσουν βοήθεια γιὰ τὰ προβλήματα τους. Τοῦ Χριστοῦ ὁ λόγος, ὅτι ὁ ὀλοφώτεινος λύχνος θέση ἔχει μονάχα «ἐπὶ τῆς λυχνίας», βρῆκε καὶ ἐδῶ τὴν ἐφαρμογὴ του. Ἀλλὰ λυχνία ἐδῶ ἦταν ὁ Ἐλικῶνας, καὶ λύχνος μὲ τὸ φῶς τοῦ Χριστοῦ ὁ Ὅσιος Σεραφεῖμ.

Ὅμως ἡ μεγάλη κοσμοσυρροή καὶ ἐδῶ τάραξε τὴ γαλήνη τοῦ Ὁσίου. Δὲν μποροῦσε ν' ἀσκεῖ τὰ πνευματικὰ καθήκοντά του καὶ νὰ ἐπικοινωνεῖ ἡρεμα μὲ τοὺς μαθητὲς του. Γιὰ νὰ ἐξασφαλίσει λοιπὸν τὴν ἡρεμία του ἀναγκάστηκε μετὰ ἀπὸ μιὰ ὀλόκληρη δεκαετία νὰ ἐγκαταλείψει τὸ μικρὸ μοναστήρι του καὶ νὰ καταφύγει σὲ μιὰ κορυφὴ τοῦ Ἐλικῶνα, πού βρίσκεται στὰ βορειοδυτικὰ τοῦ βουνοῦ, δυὸ ὥρες μακριὰ ἀπὸ τὸ Μοναστήρι, στὴν τοποθεσία πού σήμερα ὀνομάζεται «Κελλί τοῦ Ἁγίου».

Ὁ Ὅσιος Σεραφεῖμ δὲν παρέμεινε γιὰ πολὺ σ' αὐτὴ τὴν κορυφὴ. Ἄκουσε τὴ φωνὴ τοῦ Κυρίου, πού τὸν καλοῦσε νὰ κατέβει πάλι στὰ χημηλά καὶ ἐκεῖ νὰ χτίσει Μοναστήρι, ὅπου θὰ ἔβρισκαν πνευματικὸ καταφύγιο οἱ ἄνθρωποι. Κατέβηκε πράγματι χαμηλότερα καὶ κάλεσε καὶ πάλι κοντὰ του τοὺς μαθητὲς του. Καὶ

ἄρχισε νὰ χτίζει καινούργιο Μοναστήρι σὲ μέρος ἀνήλιο καὶ κατοράχαλο. Ἐνῶ προχωροῦσαν οἱ ἐργασίες, ἐμφανίζεται σ' αὐτὸν ἡ Παναγία καὶ τὸν διατάσσει νὰ ἐγκαταλείψει τὴν προσπάθεια σ' αὐτὸν τὸν ἀκατάλληλο τόπο καὶ νὰ χτίσει τὸ Μοναστήρι στὸ χωριὸ Δομβοῦ.

Ἐκτελώντας τὴ διαταγὴ τῆς Παναγίας, ἐπισκέπτεται τοὺς κατοίκους τοῦ χωριοῦ, τοὺς ἀνακοινώνει τὴ θέλησή της καὶ τοὺς γυρεύει νὰ ἐξαγοράσει τὴν ἀναγκαία γῆ γιὰ τὸ κτίσιμο τοῦ μοναστηριοῦ. Οἱ κάτοικοι τῆς Δομβοῦς συζήτησαν τοὺς ὅρους τῆς ἀγοραπωλησίας, συμφώνησαν στὴν τιμὴ καὶ τελικὰ πούλησαν στὸν Ἅγιο ὅση ἔκταση χρειαζότανε γιὰ τὸ Μοναστήρι του. .

Μετὰ ἀπὸ αὐτὸ ὁ Ἅγιος μετέβη στὴν Κωνσταντινούπολη (1596) καὶ ἔλαβε τὴν ἄδεια ἀπὸ τὸ Πατριαρχεῖο γιὰ τὴν ἴδρυση καὶ ἀνοικοδόμηση Μοναστηριοῦ. Ἐπέστρεψε στὴ Δομβοῦ καὶ ἄρχισε νὰ χτίζει τὸ Σταυροπηγιακὸ Μοναστήρι του ἐπ' ὀνόματι τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ, ὅπως τοῦ εἶχε ὀρίσει ἡ Παναγία. Πράγματι, ἡ ἀνοικοδόμηση ὀλόκληρου τοῦ Μοναστηριοῦ – Ναοῦ, κελλιῶν καὶ λοιπῶν βοηθητικῶν χρόνων – ὀλοκληρώθηκε τὸ 1599.

Ἀλλὰ δὲν ὑπάρχει δράση τοῦ χριστιανοῦ χωρὶς τὴν ἀντίδραση τοῦ διαβόλου. Πράγματι, κάποιοι χωρικοὶ διέβαλαν στὸ Βοεβόδα τῆς Λιβαδειᾶς τὸν Ἅγιο ὡς ψεύτη καὶ ραδιοῦργο καὶ τὸν κατήγγειλαν ὅτι ἐξαπάτησε τοὺς κατοίκους τῆς Δομβοῦς καὶ τοὺς ἀφήρεσε τὰ κτήματα ἀντὶ πινακίου φακῆς. Ἀκούοντας τὶς κατηγορίες ὁ

βοεβόδας ἀγρίεψε καὶ ἔστειλε τρεῖς στρατιῶτες νὰ συλλάβουν τὸν Ἅγιο (στὴν περίοδο 1596 – 1599) καὶ νὰ τὸν ὀδηγήσουν δέσμιο στὴ Λιβαδειά, γιὰ νὰ τοῦ ἐπιβάλλει τὴ δέουσα τιμωρία.

Σὰν ἔφτασαν οἱ στρατιῶτες στὸ Μοναστήρι, ἐξύβρισαν τὸν Ἅγιο μὲ προσβλητικὰ λόγια, τὸν βασάνισαν σκληρὰ καὶ τοῦ κατὰφεραν ἓνα τόσο τρομακτικὸ χτύπημα στὸ κεφάλι, πὺ ἀνοιξαν τρῦπα στὸ κρανίο του καὶ τὸν ἄφησαν μισοπεθαμένο!

Μόλις ὁ Ἅγιος συνῆλθε ἀπὸ τὸ χτύπημα τοῦ ἔδεσαν τὰ χέρια, τὸν πῆραν μαζί τους καὶ κίνησαν γιὰ τὴ Λιβαδειά. Οἱ πόνοι τοῦ Ἁγίου ἀπὸ τὸ τραῦμα στὸ κεφάλι του ἦταν ἀφόρητοι καὶ μὲ μεγάλη δυσκολία κατάφερνε νὰ τοὺς ἀκολουθεῖ. Ἡ ζέστη ἀνυπόφερτη. Καὶ μετὰ ἀπὸ μιᾶς ὥρας ὁδοιπορία οἱ στρατιῶτες δίψασαν, ἀλλὰ νερὸ δὲν εἶχαν στάλα.

Στὴ θέση Παμπλούκι κοντοστάθηκαν καὶ οἱ δυὸ ἀπ' αὐτοὺς ἄρχισαν νὰ ψάχνουν τριγύρω γιὰ καμιὰ πηγὴ. Ἀλλὰ πηγὴ δὲν ὑπῆρχε. Οἱ Τοῦρκοι ἀγρίεψαν καὶ ἄρχισαν καὶ πάλι νὰ χτυποῦν τὸν Ἅγιο. Τὸν θεώρησαν ὑπαίτιο τῆς ταλαιπωρίας τους καὶ ἀπειλοῦσαν νὰ τὸν ἐξοντώσουν.

Ὁ Ἅγιος βογγοῦσε ἀπὸ τοὺς πόνους του καὶ ἀπὸ τὴν κούραση τοῦ δρόμου, ἀλλὰ δὲν μνησικάκησε ἐναντίον τῶν σκληρόκαρδων τυράννων του. Μονάχα τοὺς ζήτησε ἄδεια νὰ προσευχηθεῖ στὸ Θεό, γιὰ νὰ τοὺς ἀνακουφίσει ἀπὸ τὴ δίψα. Κορακιασμένοι ἐκεῖνοι τοῦ τὸ ἐπέτρεψαν. Ὁ Ἅγιος γονάτισε καὶ προσευχήθηκε μὲ θερμὴ στὸ Θεό. Ὑστερα πήρε τὸ ραβδί του καὶ χτύπησε τὸ βράχο ὅπως ὁ Μωσῆς στὸ Σινᾶ. Ἀπὸ τὴ ρίζα τοῦ βράχου ἀνάβρυσε νερό! Οἱ Τοῦρκοι στρατιῶτες ὄρμησαν νὰ ξεδιψάσουν. Ἦπιαν ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ διαυγέστατο καὶ δροσερὸ νερό, πὺ καὶ σήμερα ἡ πηγὴ σὲ μορφὴ ρηχοῦ πηγαδιοῦ χαρίζει στους περαστικούς, καὶ συνέχισαν τὴν πορεία τους γιὰ τὴ Λιβαδειά. Ἀλλὰ τώρα ἔδειχναν μετανιωμένοι γιὰ τὴν προηγούμενη ἀπαίσια συμπεριφορὰ τους πρὸς τὸν Ἅγιο. Ἀπὸ τὸ θαῦμα πὺ εἶχε ἐπιτελέσει μπροστὰ στὰ μάτια τους εἶχαν πεισθεῖ πλέον πῶς ὄχι μονάχα καμιὰ κατηγορία δὲν βάραινε αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο, ἀλλ' ὅτι ὁ ἴδιος ἦταν καὶ ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ.

Φύλακες καὶ δεσμώτης συνέχισαν τὴν ὁδοιπορία τους γιὰ τὴ Λιβαδειά. Πιὸ πέρα οἱ στρατιῶτες εἶδαν νὰ πετοῦν γύρω τους ἀγριοπερίστερα καὶ ἄρχισαν νὰ πυροβολοῦν καταπάνω τους. Ἄδειασαν τὰ ντουφέκια τους, μὰ τίποτα δὲν κατάφεραν. Καὶ τότε ὁ Ὅσιος Σεραφεῖμ τοὺς παρακάλεσε νὰ μὴν πυροβολοῦν, δηλώ-

νοντάς τους ὅτι ἐκεῖνος θὰ τοὺς ἔδινε ζωντανὰ πουλιά. Πράγματι, προσευχήθηκε ξανά στο Θεό, καί στα ἀπλωμένα χέρια του ἤρθαν καί κάθισαν τρία ἀγριοπερίστερα. Ὁ Ἅγιος ἔδωσε στὸν καθένα τους ἀπὸ ἓνα περιστέρι.

Κατάπληκτοι οἱ Τοῦρκοι καί ἀπ' αὐτὸ τὸ δεύτερο θαῦμα, κατὰ μία ἐκδοχή, τὴν ὁποία καταγράφει ὁ Ταλαντίου Νεόφυτος, ἄφησαν ἐλεύθερο τὸν Ἅγιο. Κατ' ἄλλη ἐκδοχή, τὴν ὁποία καταγράφει ὁ μακαριστὸς ἱερέας Κωνσταντῖνος Ζελιαναῖος σὲ σύντομη μελέτη του τὸ 1947, ἀλλὰ καί ἐπιβεβαιώνει ὁ σημερινὸς Ἡγούμενος τῆς Μονῆς Δομβοῦς Παχώμιος, ὁ Ἅγιος Γέροντας δὲν δέχτηκε τὴν ἀπελευθέρωση, λέγοντάς τους ὅτι ὄφειλαν νὰ ἐκτελέσουν τὴν ἐντολή τοῦ Βοεβόδα, γιὰ νὰ μὴ κινδυνέψουν οἱ ἴδιοι. Ὁ Ὅσιος Σεραφεῖμ ὁδηγήθηκε στὴ Λιβαδειὰ καί κλείστηκε στὴ φυλακή. Ὁλόκληρη ὁμως τὴ νύχτα ἡ γῆ ἐκεῖ ἐσειέτο, ἐνῶ οἱ ἄνθρωποι τοῦ Βοεβόδα ἐβλεπαν τὸ πρόσωπο τοῦ Ἁγίου ν' ἀναδίνει φῶς καί πληροφόρησαν σχετικὰ τὸν ἀφέντη τους! Φοβισμένος ὁ Τοῦρκος διοικητὴς ἀπὸ τὰ σημεῖα αὐτά, ὄχι μονάχα τὸν ἀπελευθέρωσε, ἀλλὰ ἔδωσε καί ἐντολή ν' ἀπομακρυνθοῦν οἱ λιγοστὲς οἰκογένειες, πού ἀπέμεναν κοντὰ στὸ Μοναστήρι, γιὰ νὰ μὴν τὸν ἐνοχλοῦν.

Ὁ Ὅσιος Σεραφεῖμ ἐπέστρεψε στὴ Δομβοῦ. Βρῆκε τοὺς μαθητὲς του βυθισμένους στὴν ἀπελπισία, ἐπειδὴ πίστευαν πῶς δὲ θὰ ξανάβλεπαν τὸ δάσκαλό τους. Τοὺς μίλησε μὲ θέρμη γιὰ τὴ δύναμη τοῦ Θεοῦ, μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Ὁποίου ἀπελευθερώθηκε, καί τοὺς παρακάλεσε νὰ συνεργαστοῦν μὲ περισσότερο ζῆλο, ὥστε χωρὶς καθυστέρηση νὰ προχωρήσει τὸ ἔργο τῆς ἀνεγέρσεως τοῦ Μοναστηριοῦ, πού ἦταν ἐπιθυμία τῆς Παναγίας.

Τ' ὄνομα τοῦ Ἁγίου ὡς θαυματοουργοῦ ἔφτασε στὰ πέρατα τῆς τότε τουρκοκρατούμενης Ἑλλάδας καί «συνάθροισε ἀπὸ πολλὰ μέρη πολλοὺς ἐργάτες τοῦ Ἀμπελῶνος τοῦ Κυρίου» καί ἄλλον κόσμον, πού ἔτρεχε ἀπὸ παντοῦ νὰ ζητήσῃ τὴ βοήθειά του καί νὰ πάρῃ τὴν εὐλογία του. Ἔτσι ἡ κακοτράχαλη ἐρημιὰ τῆς Δομβοῦς, πού πρωτύτερα ἦταν ὀρημητήριο ληστῶν, τώρα μεταβλήθηκε σὲ τόπο ἐνάρετων καί καλλιεργημένων ἀνθρώπων, ὅπως ἀποδεικνύεται καί ἀπὸ τὰ ἐκκλησιαστικὰ συγγράματα, τὰ γραμμένα σὲ μεμβράνες καί χαρτί, πού λείψανά τους περισώθηκαν μέχρι σήμερα στὴ Μονή. Τόσοι πολλοὶ ἦσαν ἐκεῖνοι πού ἤρθαν στὴ Δομβοῦ γιὰ τὴν ἀσκηση πνευματικῶν ἀγώνων, ὥστε τὸ Μοναστήρι, πού μόλις εἶχε χριστεῖ, ἦταν ἀνεπαρκὲς γιὰ νὰ τοὺς χωρέσει. Ἔτσι, πολλοὶ ἀπὸ αὐτοὺς ἀναγκάζονταν νὰ τὸ ἐγκαταλείψουν καί νὰ

καταφεύγουν στην έρημιά.

Οί εργασίες επιταχύνθηκαν και τὸ ἔργο τῆς ἀνεγέρσεως τοῦ Μοναστηριοῦ τέλειωσε σύντομα. Ὁ ἄγριος βασανισμὸς τοῦ Ἁγίου καὶ αὐτὸ τὸ φοβερὸ χτύπημα στὸ κεφάλι του φαίνεται πὼς συντόμωσαν τὴ ζωὴ του. Ὁ ἴδιος ὁ Ἅγιος, προβλέποντας τὴ μετάβασή του στὴν οὐράνια πατρίδα, κάλεσε κοντὰ του τοὺς πολλοὺς καὶ ἀγαπημένους του μαθητές. Μὲ τὴν ἀδυνατισμένη φωνή του, πὺ πάλλονταν ἀπὸ συγκίνηση, τοὺς ἀπεύθυνε τὶς τελευταῖες παραινέσεις του καὶ τοὺς εὐλόγησε. Ὑστερα κοινώνησε τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων καὶ παρέδωσε τὸ πνεῦμα του στὸ Θεό, τὸν ὁποῖο ἀγαποῦσε καὶ λάτρευε ἀπὸ τὴ βρεφικὴ του ἡλικία.

Μετὰ τὴν κοίμησή του οἱ μαθητές του παρέλαβαν τὸ καταπονημένο σῶμα του καὶ τὸ ἐνταφίασαν στὴν τοποθεσία, πὺ ὁ ἴδιος τοὺς εἶχε ὑποδείξει ὅταν ζοῦσε στὸ παλιὸ Μοναστήρι. Ἐκεῖ ἓνας Μοναχός, ταγμένος ἀπὸ τὴν Ἀδελφότητα, φύλαγε τὸν τάφο μὲ τὸ σεπτὸ Λεῖψανο μέρα-νύχτα γιὰ δυὸ ὀλόκληρα χρόνια, γιὰ νὰ μὴ τὸν συλήσουν. Κατὰ τὸ διετὲς ἐκεῖνο διάστημα, θεῖο φῶς φώτιζε κατὰ τὶς νύχτες τὸν τάφο τοῦ Ἁγίου, πὺ φανέρωνε τὴ θεία Χάρη, ἀλλὰ καὶ τὴν πρὸς τὸ Θεὸ παρρησία τοῦ Ἁγίου, καὶ ὀδηγοῦσε ἀναρίθμητους πιστοὺς κοντὰ του, οἱ ὁποῖοι μὲ δάκρυα στὰ μάτια τὸν παρακαλοῦσαν γιὰ χίλια δυὸ προβλήματα τους.

Μετὰ τὰ δύο χρόνια ἔγινε ἡ ἐκταφή ἀπὸ τοὺς Μοναχοὺς τῶν Λειψάνων του, πὺ εὐωδίαζαν, καὶ ἡ ἀνακομιδὴ καὶ κατάθεσή τους ὡς θησαυροῦ ἀδαπάνητου στὸν Πρόναο τοῦ καινούργιου Μοναστηριοῦ, τὸ ὁποῖο μὲ τόσους κόπους κατόρθωσε ν' ἀνεγείρει.

Ὁ Ἅγιος τελεύτησε τὸ βίον του στὶς 6 Μαΐου 1602, ἡμέρα τῆς Μεσοπεντηκοστῆς, τὸ μεσημέρι, σὲ ἡλικία 75 ἐτῶν.

Ὁ Πανοσιολογιώτατος Ἀρχιμανδρίτης Δημήτριος Ζελιαναῖος ἐπισημαίνει τὰ ἐξῆς ἀξιοπρόσεκτα σχετικὰ μὲ τὸ χρόνο τῆς κοιμήσεως τοῦ Ἁγίου: Τὸ ἔτος 1602 τὸ Πάσχα ἦταν στὶς 4 Ἀπριλίου καὶ ἡ Μεσοπεντηκοστὴ στὶς 28 τοῦ ἴδιου μήνα. Τὸ 1601 τὸ Πάσχα ἦταν στὶς 12 Ἀπριλίου καὶ ἡ Μεσοπεντηκοστὴ στὶς 6 Μαΐου. Ἄρα ὁ Ὅσιος ἐκοιμήθη στὶς 6 Μαΐου 1601 καὶ ὄχι τοῦ 1602. Ἡ παραπάνω ἔνσταση βρῖσκεται ἐν δικαίῳ, ἐκτὸς καὶ ἂν ἡ ταύτιση τῆς ἡμέρας κοιμήσεως τοῦ Ἁγίου μὲ τὴν ἡμέρα τῆς Μεσοπεντηκοστῆς ἔγινε αὐθαίρετα ἀπὸ Μοναχοὺς, πὺ ἔζησαν μεταγενέστερα στὸ Μοναστήρι, πράγμα δυσεξακριβωτο...

Τὰ εὐωδιάζοντα ἱερά Λεῖψανα τοῦ Ὁσίου Σεραφεῖμ σώζονται

σήμερα στο Μοναστήρι του, τὸ ἀφιερωμένο στὴ Μεταμόρφωση τοῦ Σωτῆρος. Πολλὰ εἶναι τὰ θαύματα ποὺ πραγματοποιήθηκαν καὶ πραγματοποιοῦνται ἀπὸ αὐτά.

Τὸ ἀπολυτίκιό τοῦ Ὁσίου Σεραφεῖμ:

Ἐκ γῆς ἀνατείλασα, ὡς τῆς Ἑλλάδος βλαστός, ἡ πάντιμος κἀρα σου, Πατὴρ ἡμῶν Σεραφεῖμ, ἐκβλύζει ἰάματα καὶ ἐκπλήττει ἡμᾶς τοὺς πόθῳ τιμῶντας σε. Ὅθεν σοι τῆ σορῶ σου εὐλαβῶς προσιόντες, λαμβάνουσι θεραπείαν καὶ ἰάσεις τελείας. Διὸ σε τιμῶμεν πατὴρ ἡμῶν Ὅσιε.

Πρόσθετα στοιχεία

Τὴν ἐντολή του νὰ τηρεῖται στὸ Μοναστήρι «ἄβατον» γιὰ τὶς γυναικῆς φυλάσσουν ἀκόμα σήμερα οἱ Μοναχοί. Γιὰ τὴν προσευχὴ τῶν γυναικῶν, ποὺ φτάνουν ὡς τὸ Μοναστήρι, διατίθεται ὁ ναῖσκος τῆς Παναγίας, ποὺ βρίσκεται ἀριστερὰ τῆς εἰσόδου.

Σ' ὅλα αὐτὰ τὰ χρόνια, ποὺ ὁ Ὁσίος Σεραφεῖμ ἔζησε στὴ Δομβού, ἡ ἀγιότητά του ἀκτινοβολοῦσε καὶ ὁ κόσμος συνέρρεε ἀπὸ μακριὰ γιὰ βοήθεια. Ὁ Ἅγιος εἶχε λάβει ἀπὸ τὸ Θεὸ τὸ χάρισμα τῆς ἰάσεως, τὸ χάρισμα τῆς διόρασης, τὸ χάρισμα νὰ ἐκβάλλει δαιμόνια, τὸ χάρισμα νὰ διασώζει τὶς καλλιέργειες ἀπὸ καταστρεπτικὰ ἔντομα, τὸ χάρισμα ν' ἀνατρέπει φυσικοὺς νόμους καὶ ἄλλα. Τὰ θαύματά του ἦταν πολλά, κυρίως θεραπείες ψυχικὰ ἢ σωματικὰ ἀρρώστων. Οἱ δύο βιογράφοι τοῦ Νεόφυτος Μεταξᾶς καὶ Εὐθύμιος Καββαθᾶς καταγράφουν πολλὰ ἀπὸ τὰ θαύματά του. Αναφέρομε μονάχα τὸ παρακάτω:

Οἱ Ἀθηναῖοι κάλεσαν τὸν Ἅγιο ν' ἀπαλλάξει ἀπὸ τὶς ἀκρίδες, ποὺ κατέστρεφαν τὰ σπαρτά τους καὶ τοὺς εἶχαν ὀδηγήσει στὴν ἀπόγνωση. Ὁ Ἅγιος ἔφτασε στὴν Ἀθήνα καὶ ὀδηγήθηκε στὸ παραλιακὸ Μοναστήρι τοῦ Ἁγίου Σπυριδῶνος στὸ Πόρτο Δράκο (Πειραιά). Ἐκεῖ, ἀφοῦ ἔγινε λιτανεία, κληρὸς καὶ λαὸς ἔψαλλαν τὸ «Σῶσον, Κύριε, τὸν λαόν Σου». Ὁ Ἅγιος ἔβαλε τὸν Σταυρὸ στὴ θάλασσα. Καὶ τότε τὰ σμήνη τῶν ἀκρίδων ὄρμησαν κατὰ τὴ θάλασσα καὶ πνίγηκαν στὰ νερά της! Βλέποντας τὸ θαῦμα πολλοὶ χριστιανοί, ἀλλὰ καὶ Τοῦρκοι, πήραν νερὸ ἀπὸ τὴ θάλασσα – ποὺ ἐκείνη τὴ στιγμή εἶχε τὴ γεύση πόσιμου νεροῦ! – καὶ τὸ ἦπιαν καὶ γιατρεύτηκαν ἀπὸ ἀρρώστειες τους. Οἱ Ἀθηναῖοι χάρισαν στὸν

Άγιο έναν πολύτιμο Σταυρό και πολλά χρήματα για την ανοικοδόμηση και διακόσμηση του Μοναστηριού του. Έστειλαν μάλιστα στη Δομβού και τεχνίτες για το λόγο αυτό. Ο Νεόφυτος προσθέτει ότι έστειλαν και οικοδόμους για να χτίσουν μεγαλύτερο και καλύτερο το Μοναστήρι, «ως όραται σήμερα».

Οι Αθηναίοι, εκδηλώνοντας την ευγνωμοσύνη τους στον Άγιο μετά τον θάνατό του, έχτισαν στο άνω Φάληρο (σημερινή Καλλιθέα) Ναό τιμώμενο επ' ονόματί του. Ο Ναός αυτός σήμερα, δυστυχώς, δεν υπάρχει. Η Εικόνα όμως του Αγίου στον Ίερό Ναό της Μεταμορφώσεως του Σωτήρος Καλλιθέας και η τοπική παράδοση των ντόπιων μαρτυρούν το θαυμαστό πέραςμα του Αγίου από την περιοχή. Έκτοτε οι Αθηναίοι, και κυρίως η γεωργική τάξη, για πολλά χρόνια έόρταζαν πανηγυρικάτα τη μνήμη του Αγίου κάθε 6η Μαΐου.

Το Μοναστήρι του, μολοντί άφιερωμένο στη Μεταμόρφωση του Σωτήρος, έχει επικρατήσει να λέγεται “Μονή Όσιου Σεραφείμ”, λόγω των άπειρων θαυμάτων του κτίτορά της. Το Καθολικό της Μονής είναι βυζαντινού ρυθμού, τετρακίονιο μέ τροῦλλο. Η αρχαιότερη εικόνα της Μονής εικονίζει τον Όσιο

Σεραφείμ και φιλοτεχνήθηκε τὸ 1648, δηλαδή σαράντα έξι χρόνια μετά τὸ θάνατό του. Είναι άγνωστου άγιογράφου, διαφορετικῆς τεχνοτροπίας από τις άλλες και έχει χαρακτηριστεί «Παλλάδιο της Μονής».

Τὸ Μοναστήρι του Όσιου Σεραφείμ Δομβούς κατά τὸ 1821 γίνεται όρμητήριο επιχειρήσεων και ενισχύει τὸν Αγώνα με πολλούς τρόπους. Σ' αυτό προσέτρεξαν και ζήτησαν τὴ βοήθειά του πολλοί από τούς όπλαρχηγούς του Αγώνα και σ' όλους αυτούς τὸ Μοναστήρι τὴν παρέσχε άφειδώλευτα. Πέρα από τὴν οικονομική άρωγή και τὴν ενίσχυση σὲ τροφίμα, ἡ Μονή παρέιχε στους έπαναστάτες κατά τὴ διάρκεια του

Άγωνα και νοσηλευτικές υπηρεσίες στους αγωνιστές, όπως έκανε και καθ' όλη τη διάρκεια της Τουρκοκρατίας στους κατοίκους της περιοχής. (Τούτο ήταν μια μακρά και γενικότερη παράδοση για τὰ Μοναστήρια του έλλαδικου χώρου).

Γύρω από τὸ Μοναστήρι έγιναν πολλές μάχες Ἑλλήνων και Τούρκων. Κατὰ τὸ 1826 ὁ ἀρχιστράτηγος τῆς Ρούμελης Γεώργιος Καραϊσκάκης, ἐκστρατεύοντας ἀπὸ τὴν Ἑλευσίνα πρὸς τὴν Κεντρικὴ Ρούμελη, τοποθέτησε σ' αὐτὸ φρουρὰ μὲ ἐπικεφαλῆς τὸ Νικόλαο Μπαρμπιτσιώτη, γιὰ νὰ ἐμποδίσει τὶς κινήσεις τοῦ Κιουταχῆ. Μὲ ἐπιθέσεις του ὁ Κιουταχῆς στίς 15 καὶ 17 Νοεμβρίου ἀπέτυχε νὰ καταλάβει τὸ Μοναστήρι.

Ἐκείνες τὶς ἡμέρες – παραμονές τῆς μάχης στὴν Ἀράχωβα – ἀφηγεῖται ὁ Νεόφυτος, μέγας ἐπαναστάτης καὶ αὐτὸς στὸ μεγάλο Ἄγωνα, ὁ εὐσεβῆς Καραϊσκάκης πέρασε ἀπὸ τὸ Μοναστήρι, προσκύνησε μπροστὰ στὴν Εἰκόνα τοῦ Ἁγίου καὶ εἶπε: «Ἄγιε τοῦ Θεοῦ, βοήθησέ με! Ἐπειδὴ μπορεῖς, γιὰτὶ ἔχεις πολλὴ παρρησία πρὸς τὸν φιλόανθρωπο Θεό, γιὰ νὰ καταστραφοῦν οἱ ἐχθροί, μὲ τὴν ἐκστρατεία μου ἐναντίον τους. Ὅλη ἡ ἐλπίδα μου καὶ ἡ ἐλπίδα τοῦ στρατοῦ μου ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴ δική σου προστασία, Ἄγιε Σεραφεῖμ. Τίποτε δὲν μπορῶ νὰ ἐπιτύχω ἐγὼ δίχως τὴ δική σου θερμὴ προστασία καὶ ἀντίληψη». Καὶ ἀφοῦ ἀσπᾶστηκε τὴν ἱερὴ Εἰκόνα μ' εὐλάβεια, βγήκε ἀπὸ τὸ Μοναστήρι καὶ ἐκστράτευσε ἐναντίον τῶν Τούρκων, πὺν εἶχαν ὀχυρωθεῖ στὴν Ἀράχωβα. Τοὺς κατενίκησε, σκοτώνοντας καὶ τὸν ἄλβανὸ ἀρχηγὸ τους Μουστάμπεη, σημαντικὸ ἀξιωματικὸ τοῦ στρατάρχῃ Κιουταχῆ. Ὑστερα ἀπὸ αὐτὴ τὴ μεγαλειώδη νίκη ὁ Καραϊσκάκης καὶ οἱ στρατιῶτες του εὐχαρίστησαν καὶ τὸ Θεὸ καὶ τὸν Ἅγιο Σεραφεῖμ καὶ μαζί τους οἱ ἀπελευθερωμένοι Ἕλληνες.

Περίλαμπροι Ναοὶ ἐπ' ὀνόματι τοῦ Ὁσίου Σεραφεῖμ στολίζουν σήμερα τὴ γενέτειρά του, τὸ Λοκρικὸ χωριὸ πὺν φέρει τ' ὄνομα τοῦ Ἁγίου, τὸ Βοιωτικὸ χωριὸ Διόνυσος κ.ἄ.

(Οἱ παραπάνω πληροφορίες ἔχουν ληφθεῖ ἀπὸ τὴν ἱστορικὴ μελέτη τοῦ Κ. Β. Καραστάθη: ΟΣΙΟΣ ΣΕΡΑΦΕΙΜ, Ο ΕΚ ΖΕΛΙΟΥ ΛΟΚΡΙΔΟΣ ΜΟΝΑΣΤΗΣ ΤΗΣ ΔΟΜΒΟΥΣ ΒΟΙΩΤΙΑΣ, Ἐκδοση τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Φθιώτιδος, 2010).

(*) Ἰστολόγιο «Χριστιανικὴ Βιβλιογραφία», <http://christianvivliografia.wordpress.com/2012/05/05> καὶ [2012/05/06](http://christianvivliografia.wordpress.com/2012/05/06).